

Primera part

L'origen de tot plegat

—Res a fer. Se'ns ha anat. Causa de la mort, múltiples politraumatismes de caràcter molt greu deguts a accident de trànsit. Hora de la mort, dos quarts i cinc d'onze del matí.

En Ramon Campabadal, estirat a una llitera i intubat per tot arreu excepte pel recte sent, horroritzat, la veu del Dr. Mateo, el cap d'urgències de l'hospital on ha anat a parar, quan aquest, com qui no vol la cosa, anuncia i oficialitza la seva presumpta defunció.

Dues hores abans, en Ramon anava conduint tranquil·lament la seva motocicleta escúter per anar a pençar quan, al carrer Mallorca de Barcelona cruïlla Pau Claris, un 4X4 d'aquells que sovintegen tant a Pedralbes, a la Cerdanya i a les sèries de narco traficants (enormes, ostentosos, negres, brillants i amb vidres tintats), se li ha llençat a sobre, instants després que el conductor es passés per l'escrot la llum vermella del semàfor que li prohibia passar. “Un cop de gas, i llestos”, havia pensat el xofer -tant o més ostentós que el seu vehicle-, confiant en l'acceleració que garanteixen els sis-cents quaranta cavalls de potència del motor del seu indecent vehicle. L'acceleració òbvia, però, només ha servit per agreujar la col·lisió, i els tan innecessaris i pornogràfics cavalls han esdevingut monstres assedegats de sang i fetge. I de molts més elements del cos humà, però la dita popular arriba fins a “fetge”, què hi farem.

Algú, testimoni de l'accident, ha trucat a la Guàrdia Urbana, i una patrulla acompanyada d'una ambulància medicalitzada s'ha presentat al lloc dels fets en menys de quatre minuts. El personal sanitari ha intentat reanimar el cos extremadament malmès d'en Ramon mentre un dels dos policies municipals intentava, sense massa èxit, allunyar la gent el màxim possible del lloc on restava, immòbil i estirat a

terra, el motorista. Uns mossos d'esquadra que acaben d'arribar s'han dirigit a interrogar i demanar-li les dades al conductor del cotxe, que no fa altra cosa que mirar-se compulsivament els desperfectes que li ha causat l'accident a la xapa i pintura del seu tot terreny de luxe, mentre intenta escapolar-se d'un grup de gent que l'està increpant, tot qüestionant la seva insolidària i egoista conducta. Mentrestant, l'equip sanitari -quaranta metres més avall-, i constatant la gravetat de les múltiples ferides, fractures, cremades i contusions externes i internes de l'accidentat, ha decidit endur-se en Ramon a l'hospital públic més proper (afortunadament, el més prestigiós de la ciutat), i l'han deixat a càrrec del personal d'urgències. Ha entrat en estat crític -extremadament malferit, però encara viu- i durant dues hores un munt de metges i infermeres han intentat fer tot el possible per estabilitzar-lo i salvar-li la vida. Radiografies, escàners, anàlisi de tota mena, transfusions de sang, respiració assistida, tècniques avançades i no tan avançades de reanimació... finalment, el Dr. Mateo -el cap d'Urgències- ha dictat sentència després de comprovar amb cura tota la informació que li donen les múltiples pantalles que té al seu abast i, òbviament, després de constatar personalment l'encefalograma pla i l'absència de pulsacions i pressió arterial del pacient.

—Res a fer. Se'ns ha anat. Causa de la mort, múltiples politraumatismes de caràcter molt greu deguts a accident de trànsit. Hora de la mort, dos quarts i cinc d'onze del matí.

Mentre sent aquestes paraules, extremadament trasbalsat i sense creure's el que està sentint, en Ramon malda per intentar transmetre algun senyal de vida a l'exterior que l'envolta. Ell se sap viu, no massa, però viu; i els que l'estan vessant del tot, la mare que els va parir, són al seu costat, convençuts que aquell cos que tenen al seu davant és un cadàver. "I sóc viu... sóc viu, hòstia!!!" , pensa el teòric difunt.

Tanmateix, oficialment ja és un difunt amb tots els ets i els uts.

Intenta parlar, i res. Voldria emetre algun so que recordés a un “Ei!, que no sóc mort... que no ho veieu, colla de dropos?”. No li surt ni mitja paraula, ni mig so -gutural o de qualsevol altra mena- de la seva boca ni de la seva gola.

Intenta moure els dits, com sempre fan a les pel·lícules de cinema els actors que fan el paper de malalt a punt d’anar-se’n a l’altre barri, però que a darrera hora tothom s’adona de la seva revifada gràcies a un lleuger, gairebé imperceptible, moviment del dit índex. I res de res, els deu dits de les mans, els dos índexs inclosos, resten absolutament quietos. “Cago en tot, mira que he vist pel·lícules i allà sempre funciona”, pensa en Ramon.

Ara intenta moure una cama, ara la dreta ara l’esquerra, sabent que moure una extremitat tan grossa i pesada encara deu ser més complicat que fer-ho amb un simple dit d’una mà. I, evidentment, com era d’esperar, la cama no hi ha déu que la mogui. “Quin horror! Què més puc fer?”, torna a pensar. Amb un pèl d’optimisme, constata que el cervell encara li funciona raonablement bé. I ell, que és un tipus eminentment racional, s’autoconvenç que això li dóna un bon marge de possibilitats per intentar fer més coses -ja se li acudirà alguna- per captar l’atenció externa i, així, fer-los veure a aquesta colla de gamarussos que té al seu voltant que aquell cos que donen per mort no és, en absolut, el d’una persona traspasada.

Intenta estossegar, conscient que parlar és demanar massa, ateses les circumstàncies. No hi ha manera de fer-ho. “I mira que n’és de senzill, redéu!”

Té els ulls closos. Els hi ha tancat algú, probablement una infermera, just després que el Dr. Mateo dels pebrots hagi anunciat, en un dramàtic i terrorífic error, el seu fals òbit. Això de tancar-li els ulls a un cadàver també ho ha vist fer molt al cinema. “Maleït costum!”, pensa. Intenta obrir-los, encara que sigui una miqueta. O només un, amb un ja s’hi conforma.

Després d'una bona estona intentant-t'ho amb un esforç titànic, li sembla que sí, que per fi la seva parpella esquerra cobra una mica de vida i aconsegueix moure-la un pèl, molt poc, però prou per poder veure que al box d'urgències on resta estirat no hi ha ningú; l'han deixat sol com un gos. Lògic, tenint en compte que teòricament -i oficialment- ell és mort i ja no li cal cap atenció. Els quatre o cinc mil·límetres que ha aconseguit obrir la parpella es mantenen d'aquesta manera sense gaire esforç per part seva. “Bé, anem bé, Ramon, amb un ull mig obert ja pots dominar una mica la situació.”

Passen uns minuts, que com diu el tòpic a ell se li fan eterns, i de sobte s'adona que algú entra al box i la llitera es mou. Són un parell de nois, als quals pot observar durant uns instants, que es disposen a treure'l d'allà i, pel que diuen, dur-lo a... “Què diuen? A la *morgue*? I què dimonis és això?”. No acaba de treure'n l'entrellat. El mot li resulta familiar, però no pot recordar el significat exacte d'aquesta paraula, pel que sembla, mig estrangera. “Ei, caps de suro, mireu-me bé i veureu que tinc un ull mig obert, cony!” es diu ell mateix centenars de cops en pocs segons. Fins i tot li sembla que ha parpellejat un parell de vegades, però malauradament sense que en aquell precís moment ningú el mirés a la cara. En un gest també molt cinematogràfic, un dels dos zeladors que l'estan traginant amunt i avall el cobreix amb un llençol. Finalment, ningú no s'ha adonat de l'únic senyal de vida humana que, ara per ara, en Ramon és capaç de dur a terme. El cap li funciona a mil per hora i mentalment repassa el protocol que tantes vegades ha vist com a espectador (al cine i a la tele) quan, a un hospital, hi ha un cadàver pel mig. De sobte, li ve a la memòria què significa la paraula *morgue*. El pessimisme més extrem i la desesperació comença a envair-lo, i aquella mica d'esperança que encara tenia, a desaparèixer. “Ara m'introduiran en un frigorífic, i allà a dins ningú no em veurà. A més, em moriré, i ara va de debò, de fred. També li ve al cap, maleït sigui, que als morts per

accident o a causa de qualsevol altra motiu violent, se'ls acostuma a practicar sempre una autòpsia. “Bé, tant de bo això m’agafi ben mort i congelat.”. No vol ni imaginar-se què deu ser viure (per dir-ho d’alguna manera) la teva pròpia autòpsia. Aquells bisturís, aquelles serres, mecàniques i manuals, aquelles obertures en canal dels caps i dels cossos, aquells comentaris frívols, irrespectuosos i fora de lloc del malparit que te la fa, sovint fent broma amb els seus col·legues i... hòstia puta!, això sí que és greu...! Què diran sobre la mida del seu penis? Justament ara, que havia decidit operar-se a una prestigiosa clínica privada especialitzada en cirurgia estètica masculina per a fer-se’l créixer. “Quinze centímetres mínim, senyor Campabadal. Això garantit!”, li havia assegurat el metge -i lladre, atès el pressupost- que el va atendre. Tota la vida arrossegant un fortíssim complex per tenir un micropenis, i ara que se’l volia allargar, patapam!, tot se’n va en orris. Es morirà sense saber què és veure’s la cigala mirant cap avall, sempre amagada sota els rinxolats pèls pelvians. Sense que cap dona li hagi dit mai “Oh, Ramon, quina verga més llarga i grossa que tens, m’encanta!”. Tan sols, i ja té vint-i-set anys, s’ho ha fet amb prostitutes, que són professionals discretes i no fan mai cap comentari al respecte, conscients que aquell tipus de clients arriben al seu llit desesperats i amb una vergonya infinita. També morirà sense saber què significa despullar-se a un vestuari d’una instal·lació esportiva de cara als altres usuaris, mostrant a tothom amb un cert orgull i desvergonyiment el que et penja a l’entreuix, en lloc de baixar-te els calçotets sempre de cara a la paret, coneixedor de la insignificança que amaguen al seu interior. Ni sense saber, i això és molt bèstia, què se sent fent-se una palla amb la mà sencera, en lloc de fer-ho, només, amb la punta de dos dits, tant se val quins.

Definitivament, en Ramon ha decidit que prefereix arribar a la taula d’autòpsies ben mort, per tal d’evitar que l’últim que senti a la seva vida, abans de ser esquarterat de dalt a baix i de

dreta a esquerra, sigui un comentari despectiu i aparentment graciós sobre la mida del seu membre, les coses com són, no massa viril.

La parella de traginers de carn humana, mentre el duen cap al dipòsit de cadàvers, no paren de parlar de futbol. Un d'ells -en Ferran-, és del Barça com en Ramon, i l'altre -en Javier- no acaba d'esbrinar si és de l'Espanyol o del Madrid, però en qualsevol cas és anti culer furibund, i no para d'en fotre-se'n de la darrera desfeta europea del Barça. En Ramon voldria fotre cullerada a la tertúlia futbolística, intentant justificar el mal joc ja endèmic del seu equip estimat, i donar-li la culpa als àrbitres de les victòries del Madrid. "Sí, el tal Javier deu ser del Madrid, tenint en compte el to pinxo i perdonavides que fa servir, cosa que un "perico", amb l'historial patètic que arrossequen, ho tindria difícil." Per acabar-ho d'amanir, el "merengón" fatxada, ja dins d'un ascensor, li explica al seu company culer que el passat diumenge es va lligar una rossa, que era tot un monument, a la discoteca; que van acabar fornicant enmig de dos cotxes aparcats a prop del local, havent-li estripat prèviament les calces, i que "li va endinyar la seva cigala (en realitat en Javier diu "polla"), de la mida de la d'en Rocco Siffredi, fins a la gola", una descripció extremadament misògina, masculista, desagradable i fora de lloc que en Javier fa de la seva heroica gesta sexual, la qual cosa encara deprimeix més, si això és possible, en Ramon. Les comparacions, ja se sap, són sempre odioses.

En pocs minuts, el fals cadàver calcula que ja han arribat al seu macabre destí hospitalari. El tal Ferran li pregunta a qui mana allà (probablement, l'esquarterador en cap) què han de fer amb el cos teòricament inert que transporten a la llitera. Mentrestant, algú que no sap identificar si amb un dels dos camàlics o amb el metge forense li agafa el dit gros del peu i li lliga un cordill, o quelcom semblant, al dit. També recorda alguna típica escena hollywoodiana amb la clàssica etiqueta de cartó (on ara no recorda si hi figura el nom del finat, o

només un número) agafada al cordill, i el seu neguit, ja força disparat, entra en mode d'alarma total.

—“Poseu-lo a la trenta-dos, i ja podeu marxar”, els ordena el seu futur botxí als dos portalliteres.

En Ramon calcula que si el codi numèric dels frigorífics necròfils funciona com a les habitacions dels hotels dels vius, el seu, el trenta-dos, deu estar al tercer pis, fet que no l'ajuda a calmar-se, ben al contrari. Les altures sempre li han fet basarda i vertigen. “Quina bestiesa queestic pensant, amb aquest llençol tapant-me la cara no veuré res ni podré adonar-me de l'altura”, pensa. “Probablement, això de poder pensar se m'està acabant, i ja no rumiaré gaires coses més, d'aquí a mitja horeta ja seré com aquells trossos de lluç que comprava a La Sirena.”

Nota com una mena de grua -per la fressa que fa i el moviment que li sembla intuir, s'imagina que és això- el puja, tal com temia, fins a un imaginari tercer pis d'imaginaris forats refrigerats amb portes lluents i metal·litzades. El llençol compleix amb escriu les seves expectatives, i evita del tot la desagradable sensació de vertigen. Ara, la grua el desplaça horitzontalment, i li sembla ensumar una pudor tan desagradable o més que el vertigen.

La poca lluminositat que li arriba a través del mig centímetre de parpella oberta coberta per un espès llençol s'esvaeix ràpidament i un CLOC!, potent, li anuncia que ja està a dins del forat i aquest, tancat i barrat. Sortosament, mai ha patit de claustrofòbia, de manera que s'estalviarà aquest patiment extra. “Podria ser pitjor, Ramon.”, torna a pensar.

Les seves expectatives -molt minses des de fa una bona estona-, sobre el fet que algú acabi esbrinant que no és mort, ja han passat de minses a nul·les quan comença a notar com baixa la temperatura. “Ja no hi ha res a fer... què en sóc de desgraciat!” Una creixent tendència a conformar-se amb el seu breu futur l'envaeix de dalt a baix, cosa que també l'ajuda a prendre's la situació amb una certa i inexplicable serenitat.

Visualitza els frigorífics nets i polits dels establiments d'ultracongelats "La Sirena" i vol imaginar-se quin aspecte li agradaria acabar tenint; si el del lluç, el d'aquell salmó tan rosadet, el dels rotlles de pollastre farcit o dels gambots del Pacífic, que són els que acostuma a comprar perquè són els més econòmics. I és que la gamba vermella de Vilanova o Palamós és tan prohibitiva com deliciosa, la mare que la va parir.

El seu cap no para de rumiar a quin d'aquests productes voldria assemblar-se quan el treguin de la cambra frigorífica. Finalment, pren una decisió valenta: amb aspecte de salmó de Noruega, un país que sempre ha admirat i envejat per l'extraordinària bellesa salvatge dels seus paisatges i, també cal dir-ho, de la seva preciosa bandera. De fet, primer havia pensat que li agradaria ser com un rotllet de pollastre farcit de dàtils i bacó (el seu preferit), però aquella xarxa de cordill que l'embolcalla no li ha fet gens de gràcia, i per això ha optat, finalment, per tenir pinta de salmó noruec.

Però, ai las!, la temperatura que l'envolta no acaba de baixar prou per adquirir una autèntica textura La Sirena, Findus o Pescanova, i amb prou feines, si el seu cos respongués a estímuls exteriors, tremolaria una mica. Ara comença a entendre aquesta ferum que fot aquí dins, vet aquí...!

I així va passant l'estona, que es fa insuportable de passar, mentre espera que algú, allà a fora, s'adoni que cal baixar el termòstat d'aquestes punyeteres neveres i evitar que la concurrència dipositada no es vagi descomponent a poc a poc. "Francament, prefereixo morir d'una bona hipotèrmia (i somrient, tal com diuen que queden els que així ho fan) que podrint-me de mica en mica."

Tot fa pensar, però, que a l'exterior no hi ha cap bona ànima que es decideixi a posar fil a l'agulla a l'assumpte dels termòstats que, ben segur, demanen una bona revisió tècnica. En Ramon nota una certa fresqueta, sí; no obstant això, res

comparat amb la gelor que ell esperava. Canvi de plans. És obvi que no trigaran massa a fer-li l'autòpsia i que, si el sistema de refrigeració acaba funcionant tan malament com tem, ell arribarà una mica enfredolcat, però ben viu, a la plataforma on el cap del departament forense acabarà, ara sí, amb la seva vida de la manera més cruel i traumàtica possible: amb el seu micropenis enlaire i a la vista de tothom. En Ramon fa els seus càlculs i, per la seva intuïció i per la gana que comença a tenir, arriba a la conclusió que deuen ser entre les vuit del vespre i les dotze de la nit. Com presumiblement no es morirà de fam d'ara fins al matí, ni tampoc de fred, tot plegat pinta fatal. Es passarà la nit assajant, per enèsim cop, el moviment d'algun membre del seu cos, tant és si petit o gran. També assajarà la possible emissió de qualsevol so (que sigui intel·ligible o no, rai, arribats aquí) que puguin generar les seves cordes vocals. Naturalment, no s'oblida d'intentar que la papella semioberta acabi obrint-se del tot, i si pot ser, l'altra també. Concentració màxima.

“La nit és llarga, la niiiitit...”. Ja ho deia aquell cantant valencià que agradava tant als pares, i tenia raó, el puto profeta de Xàtiva. Hores i hores intentant-t'ho un, dos, tres, mil cops, i no hi ha manera que el seu cos arribi a expressar, ni que sigui amb una mínima subtilesa, que allà dins encara hi ha un fil de vida que es nega a acabar com un vedell a l'escorxadador.

I, com a qualsevol persona viva, la son l'acaba vencent.

La nit és llarga, la nit.

I es desperta amb un soroll inequívoc. Algú està obrint la porta del frigorífic. Ja deu ser de dia, i el més calent és a l'aigüera. Maleït sigui. La grua que el va pujar al tercer pis, ara el baixa un altre cop i el diposita sobre una superfície gèlida, que en Ramon interpreta com a metàl·lica, probablement d'acer inoxidable. O potser és de marbre? Sent unes veus que li resulten familiars. De fet, més plors i gemecs que veus. “Hòstia, són els pares, deuen ser aquí per identificar-me. Han trigat tant a venir perquè estaven de viatge a Praga,

ja ni me'n recordava...". La veu de qui manega la posada en escena s'alça per sobre dels plors de la seva mare i els gemecs fúnebres del seu pare. "Si us plau, senyors Campabadal, vinguin fins aquí. Només els demano que em confirmin si aquest és el seu fill. Sé que és molt dur, però ho han de fer. En sortir, si així ho desitgen, l'hospital els facilitarà assistència psicològica. Senyoreta Patrícia, si us plau, enretiri una mica el llençol per poder identificar-lo." En Ramon nota com una mà li retira la tela del damunt de la cara. De cop i volta veu, a través del miserable mig centímetre d'obertura de la parpella, el rostre desencaixat de la seva mare plorant com una bleada assolellada, i al seu costat el del seu pare, intentant fer el cor fort i confirmant-li al doctor forense que sí, que aquell cadàver és el seu estimadíssim fill. Li torna a fer l'efecte de parpellejar lleugerament, però just quan els pares s'estan eixugant les llàgrimes dels ulls, i no estan pel cas. "D'aquí a una estona li farem l'autòpsia al seu fill. Ja sé que és difícil d'entendre i d'acceptar, però legalment, en haver-hi un accident pel mig, hi estem obligats. Tanmateix, no es preocupin. Ho farem de manera que vostès no notin res d'estrany al seu cos quan el vetllin.", els intenta consolar el psicòpata doctorat en medicina forense.

—Miri, doctor, el meu fill té un ull mig obert i fins i tot sembla que em miri... és normal, això? - li pregunta la mare, mig plorant mig xisclant, al paio que deu estar impacient per començar a obrir-lo en canal.

—Sí senyora, això ja passa alguna vegada, els demano mil disculpes per no haver-ho vist abans que vostès entressin a la sala i així evitar-los aquest moment tan dolorós. - respon el sàdic de bata blanca mentre li passa la mà per sobre dels ulls tancant-los, potser, per a tota l'eternitat.

Torna a ser fosc. Sent les passes del pare i la mare allunyant-se mentre sangloten i ploren desconsoladament. Una porta es tanca.

—Adéu, pares. Us estimo. - pensa, abatut com no ho havia

estat mai.-

Tot d'una, la veu enèrgica de l'esquarterador li arriba a les oïdes, a l'ànima i a l'estómac: “Vinga, Pat, tanca la porta amb baldó, anem per feina i fem-li l'autòpsia a aquest paio d'una puta vegada, que és tard i jo encara no he esmorzat. I si vols, després d'esmorzar podem anar a fotre un clauet ràpid al magatzem”. “I tant, Amadeu, hem de fer bo aquest mite urbà que diu que als hospitals es carda molt!” li contesta, melosa i seductora, la darrera veu femenina que escoltarà en sa vida.

—“No es pot ser més desgràcies que jo. A més de morir tallat en mil pedaços, ho faré davant d'una noia que em veurà despullat. I segur que els explica a les seves amigues que tal dia li va fotre l'autòpsia a un paio que tenia una cigala que no arribava als dos centímetres...” – filosofa, entre trist i esverat, en Ramon.

—Pat, si us plau, destapa el cadàver i posem fil a l'agulla, que després se'ns gira feina, preciosa! – ordena el botxí, fent-li una picada d'ullet ben evident i plena de càrrega sexual.

La infermera, que deu estar pensant més en el coit emparaulat que en la refotuda autòpsia, enretira d'una revolada el llençol que cobreix el cos d'en Ramon, completament nu.

—Has vist, Amadeu? Això era un home o què coi és? Fixa't, gairebé no té titola...

—No tothom va tan ben servit com jo, reina. No saps la sort que tens amb mi, ha ha ha ha ha!

En Ramon, que en condicions normals agafaria a aquest parell de viciosos i els mataria aquí mateix (és cinturó negre de karate i sap com fer-ho), ara està a punt d'experimentar just el contrari, o sigui, que entre tots dos el matin a ell. Per més que s'hi esforça un cop i un altre a demostrar que és viu (ara intentant insultar barroerament la infermera i al forense fatxenda que fornica amb ella al magatzem i ves a saber si, de tant en tant, a la mateixa plataforma on està estirat ell mateix), és totalment incapaç de moure ni els seus llavis, ni res de res.

—Pat, remena-li una mica la cigaleta al nostre amic eunuc. Si més no, que s'endugui un bon record del nostre departament, ha ha ha ha!

La infermera, encuriosida amb quelcom que no havia vist mai, ho observa amb una certa malícia als ulls, i arriba a la conclusió que serà ben divertit fer-li cas al seu cap i amant. Si no et diverteixes pencant, la feina esdevé un càstig bíblic, i ella és de les que està fermament convençuda que a la vida no s'ha vingut a patir, ben al contrari, s'ha vingut a riure i a gaudir al màxim. *Carpe Diem* a sac.

—No sé ni com agafar aquest cigronet, Amadeu, ha ha ha! Mira, mira com me l'he de treballar... —li diu la mala pècora de la Pat rient a cor que vols mentre intenta, amb dificultats, arreplegar la diminuta carn d'olla amb grans dificultats.

En Ramon, malgrat que la mida del seu fal·lus és XXXS, no és de pedra. I nota, astorat, com una mica de vida intel·ligent s'apodera d'allò que la infermera té entre la punta dels seus dits. “No m'ho puc creure... és possible que estigui trempant?”, rumia entre sorprès i descol·locat.

Per descol·locada, però, la Pat.

—Amadeu, que a aquest paio se li està posant dura! Això és normal, Amadeu? És normal que un mort tingui una erecció quan li toques la titola?

—No fotis, Pat, què dius? No, no és gens normal. Jo no he vist mai, ni sé de ningú a qui li hagi passat...

—Aaaaaaarg, Amadeu, quin fàstic! El mort s'està corrent! I hòstia!, Amadeu, fixa't, torna a tenir l'ull obert, el mateix que li has tancat davant dels seus pares! - tan aviat ha pogut, l'Amadeu ha pogut obrir una mica, un altre cop, la seva parpella esquerra -

—Ni mort, ni hòsties, Pat! Ja pots inventar-te una bona excusa per declarar per què estaves masturbant un cadàver, i avisa cagant llets a un equip de reanimació. Aquest home està viu i ben viu!

—I com collons explico això? No fotis, Amadeu! És